

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: **P. Š.**, narozený X,
bytem X,
zastoupený Mgr. Markétou Zázvorkovou Malou, advokátkou,
sídlem Jaroslava Průchy 1915/24, 434 01 Most,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2020, č. j. KUUK/128216/2020/ZPZ,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou podanou prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2020, č. j. KUUK/128216/2020/ZPZ, jímž byl změněn výrok I. a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Podbořany (dále jen „městský úřad“) ze dne 5. 6. 2019, č. j. OŽP/4151/2018/Bla/30 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 27 odst. 1 písm. b) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění účinném do 31. 1. 2021 (dále jen „zákon na ochranu zvířat“), jehož se dopustil tím, že přibližně v 17:00 hodin dne 28. 6. 2018 v obci X na komunikaci mezi domem žalobce a návesní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

kapličkou použil jako řidič osobního automobilu zvukové výstražné znamení na koně vedené po komunikaci před ním V. S. a tím u nich dle § 4 odst. 1 písm. j) zákona na ochranu zvířat vyvolával bezdůvodně nepřiměřené působení stresových vlivů fyzikální povahy. Za uvedený přestupek byla žalobci dle § 27 odst. 12 písm. a) zákona na ochranu zvířat uložena pokuta ve výši 1 000 Kč a současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, protože žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav, když nebylo prokázáno, že by se žalobce dopustil týrání ve smyslu zákona na ochranu zvířat. Městský úřad rozhodl pouze na základě nepřezkoumatelného odborného vyjádření Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Ústecký kraj (dále jen „KVS“) ze dne 25. 2. 2019 (dále jen „odborné vyjádření ze dne 25. 2. 2019“). Pokračoval, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nezohlednil námitky obsažené v jeho podáních a vyjádřeních k podkladům rozhodnutí a rovněž se nevypořádal s nedostatky, které mu vytkl Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 27. 4. 2020, č. j. 54 A 4/2019-22, tedy s absencí řádného odůvodnění formy zavinění, absencí řádného odůvodnění rozhodnutí, s argumentem, že správní řízení nebylo zahájeno pro předmětné jednání, s neprokázáním mnohočetnosti troubení, s tím, že koně tvořili překážku provozu na silnici, s neprůkazností a nedostatečností odborného vyjádření ze dne 25. 2. 2019 i potvrzení odborného vyjádření ze dne 15. 6. 2020 (dále jen „potvrzení ze dne 15. 6. 2020“) Ústřední veterinární správy Státní veterinární správy (dále jen „ÚVS“) a nedostatečné určení skutku žalobce. Žalovaný rovněž opomenul vyhodnotit svědecké výpovědi a výpověď žalobce.
3. Žalobce zdůraznil, že sám žalovaný neprovedl hodnocení provedených důkazů, nedospěl ke skutkovým zjištěním a neuvedl, na základě jakých důkazů a jakých úvah založil napadené rozhodnutí, nýbrž toliko odkázal na prvostupňové rozhodnutí.
4. Žalobce dále konstatoval, že mu nebylo prokázáno opakované troubení, když žalobce troubil jenom jednou. Uvedl, že najíždění do blízkosti koní není v popisu skutku. Argumentací stran troubení se žalovaný nezabýval.
5. Žalobce nesouhlasil se závěrem, že koně jsou na situace, kterým jsou obvykle a často vystaveni, zvyklí, neškodí jim a nevybočují z běžné kulisy, neboť žalovaný, který nemá potřebnou odbornost, jej neměl podložený jakýmkoliv odborným vyjádřením nebo posudkem. Odborné vyjádření ze dne 25. 2. 2019 ani jeho potvrzení ze dne 15. 6. 2020 se nezabývají vlivy, které žalobce staví na roveň troubení. Nezabývají se konkrétními okolnostmi daného případu, nýbrž toliko konstatují, že jednání spočívající v troubení a najíždění do blízkosti koní je týráním zvířat. Dodal, že odborné vyjádření ze dne 25. 2. 2019 by mělo v základních parametrech naplňovat požadavky na odůvodnění meritorního rozhodnutí. Odborné vyjádření musí obsahovat posuzovaná skutková zjištění a hodnotící úvahy, musí být srozumitelné a dostatečně odůvodněné. Uvedené požadavky však odborné vyjádření ze dne 25. 2. 2019 ani jeho potvrzení ze dne 15. 6. 2020 nenaplnějí, a jsou proto nepřezkoumatelnými. Z tohoto důvodu je pak nepřezkoumatelným i napadené rozhodnutí, pro jehož výrok je odborné vyjádření ze dne 25. 2. 2019 závazné.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

6. Žalobce dále nesouhlasil se závěrem městského úřadu, že troubení bylo bezdůvodné a nepřiměřené. Uvedl, že troubení nebylo bezdůvodné, neboť svědek S. se třemi koňmi, které podle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), nemohl vést najednou, nenadále zkrřížil na pozemní komunikaci dráhu osobního vozidla žalobce, který tak na překážku zareagoval zatroubením, kdy zvukové znamení použil v souladu s § 31 odst. 1 o silničním provozu. Žalobce podotkl, že posuzovanou situaci vyvolal se záměrem způsobit žalobci naschvál svědek S., který porušil § 60 odst. 1, 7 a 9 zákona o silničním provozu a § 9 odst. 2 zákona na ochranu zvířat. Jednáním svědka S. se žalovaný nezabýval. Žalobce nezatroubil ani v místech, kde je zakázáno užití zvukového znamení – místa označená dopravní značkou č. B 23a – Zákaz zvukových výstražných znamení. Žalobce zmínil, že koně svědka S. jsou chováni v blízkosti vojenského prostoru, kde je často slyšet hluk z projíždějící těžké vojenské techniky a střelba, přičemž se nikdy nikdo nezabýval tím, zda jsou provozem či střelbou ve vojenském prostoru hospodářská zvířata v obci týrána. Zdůraznil, že koně svědka S. jsou tedy na hluk zvyklí i proto, že na ně troubila svědkyně Š. a jednou se ocitli ve vojenské koloně, kde na ně bylo rovněž troubeno. Na podporu svého tvrzení, že koně V. S. jsou na hluk zvyklí, a tudíž troubení v jejich blízkosti nebylo jejich týráním, navrhl žalobce provést důkaz videozáznamy a fotkami, na nichž měli být koně zachyceni v blízkosti používaného motorového křovinořezu. Dále žalobce namítal, že se správní orgány nezabývaly konkurencí zákona na ochranu zvířat a zákona o silničním provozu, přestože na to žalobce opakovaně upozorňoval.
7. Dodal, že správní orgány zjevným tendenčním hodnocením vybočily z mezí správního uvážení. Neodůvodnily řádně, proč mělo dojít k naplnění daného přestupku, tedy proč šlo v případě jediného zatroubení o bezdůvodné a nepřiměřené působení stresových vlivů, když v případě jednání vlastníka koní V. S., které spočívalo v tom, že koně převáděl přes hořící prkno a v blízkosti jejich těla pohyboval hořící pochodní, o týráním nešlo.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě k námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu odkázal na str. 4 napadeného rozhodnutí, kde je popis skutku a rovněž odkazy na svědecké výpovědi a výpověď žalobce. Na str. 5 napadeného rozhodnutí jsou pak hodnoceny dílčí rozpory ve výpovědích svědků a žalobce. Žalovaný konstatoval, že napadené rozhodnutí má dostatečnou oporu v podkladech. Dále sdělil, že se na stranách 4 až 8 napadeného rozhodnutí se vypořádal s námitkami žalobce uplatněnými během správního řízení včetně námítky nadměrného hluku v místě chovu koní. Žalovaný zdůraznil, že jako odborný orgán veřejné správy, který vykonává agendu ochrany zvířat proti týráním, nikterak nepřekročil meze své působnosti.

Ústní jednání soudu

9. Při ústním jednání soudu konaném dne 31. 1. 2023 právní zástupkyně žalobce uvedla, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s formou zavinění, se střetem zákona na ochranu zvířat a zákona o silničním provozu. Nesouhlasila se závěry veterinární správy. Zdůraznila, že se při jednání vyjasnilo, kde se pohyboval žalobce a kde se pohyboval svědek S., přičemž popis skutku v napadeném rozhodnutí tomu neodpovídá. Zastávala názor, že ojedinělé zatroubení není týráním zvířat. Poukázala na jednání svědka S., který náhle s koňmi vstoupil do vozovky, přičemž žalobci tak nemohlo být jasné, že se koně náhle objeví před ním.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

10. Sám žalobce při tomtéž jednání uvedl, že pochází z vesnice a že nikdy neublížil žádnému zvířeti. Upozornil na to, že svědek S. je alkoholikem, kterému byl v posledních pěti letech dvakrát odebrán řidičský průkaz. Poukázal na to, že žijí dva km od vojenského prostoru Hradiště, což znamená, že obcí projíždí těžká vojenská technika a že se v daném vojenském prostoru střílí. Konstatoval, že svědek S. nemá žádné stáje, koně žijí celoročně venku. Zdůraznil, že svědek S. koně opaluje ohněm a nutí je chodit přes hořící prkno. Uvedl, že zatroubil na svědka S., nikoli na koně. Upozornil na to, že tím, že svědek S. vedl tři koně, porušil vyhlášku. Žalobce na ortofotomape obce Chmelištná předložené soudu popsal a zaznamenal, jak se vytýkané jednání odehrálo. Uvedl, že autem vyjížděl od domu, kde přes vzrostlé túje neviděl svědka S. s koňmi, až po vjezdu na pozemní komunikaci viděl, jak svědek S. vedl koně po trávě a pak u elektrického stojanu mu svědek S., který koně táhl, náhle vstoupil s koňmi před vozidlo. Poukázal na to, že se koním nic nestalo a že vozidlem ujel maximálně 8 metrů, následně musel zastavit. Uvedl, že poté, co mu svědek S. s koňmi vstoupil před auto, počkal, až svědek S. koně odvede do výběhu. Zdůraznil, že paní B. z městského úřadu se se svědkem S. zná a nikdy ho za jeho protiprávní jednání nepostihla. Poukázal na to, že svědek K. při výsledku nebyl schopen sám vypovídat, svou výpověď četl z papírů, které si s sebou k výsledku přinesl. Uvedl, že poznámky k výsledku si přinesl i svědek S. Zdůraznil, že troubení u nich v obci je běžné, a koně svědka S. jsou proto na troubení zvyklé, např. na koně troubila i jeho manželka nebo v obci pravidelně troubí pošta při doručování zásilek.
11. Pověřená pracovnice žalovaného setrvala na závěru, že jednáním žalobce došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku týrání zvířat. Zdůraznila, že žalobcem vylíčené okolnosti nevyvrací, že jeho zatroubení bylo bezdůvodné, neboť vzniklou situaci bylo možno řešit jinak. Poukázala na to, že je důležité, na co koně cvičí chovatel, přičemž to, na co jsou koně vycvičeni, nelze srovnávat s cizími vjemy od třetích subjektů.
12. Soud při jednání provedl k návrhu žalobce dokazování čtením části rozhovoru se svědkem S., který byl obsažen na straně 5 Týdeníku Lounska – PRESS, čísla 48, ročníku 24 ze dne 4. 12. 2019, z něhož se především podává, že v odpovědi na dotaz svědek S. uvedl, že tři z jeho koní mají hiporehabilitační licenci a jejich průprava je natolik dobrá, že licenci udělali, aniž by museli cokoli cvičit, přičemž koně jsou zvyklí i na výstřely. Soud dále provedl k návrhu žalobce dokazování třemi nedatovanými fotografiemi, na kterých jsou u kapličky v obci Chmelištná zachycena volně pasoucí se hospodářská zvířata (2 fotografie) a u značky vymezující konec obce Chmelištná jsou na ohrazeném pozemku koně. Soud rovněž k návrhu žalobce provedl dokazování ortofotomapou obce Chmelištná, na které žalobce popsal a zaznamenal, jak se vytýkané jednání z jeho pohledu odehrálo, tj. odkud žalobce vyjížděl, kudy vedl svědek S. koně a na jakém místě pozemní komunikace měl žalobce před koňmi zastavit.
13. Soud dle § 52 odst. 1 s. ř. s. pro nadbytečnost neprovedl žalobcem navrhované dokazování videozáznamy a fotografiemi, na nichž měli být koně svědka S. zachyceni v blízkosti používaného motorového křovinořezu, neboť uvedená skutečnost není pro posouzení toho, zda se žalobce dopustil přestupku dle § 27 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat spočívající v tom, že bezdůvodně zatroubil u koní, podstatná. Soud dále pro nadbytečnost neprovedl žalobcem navržené dokazování Vyrozuměním městského úřadu ze dne 19. 1. 2022, č. j. OŽP/415/2022/Bla/2, které se týkalo přestupkového jednání svědka S. ze dne 3. 9. 2021, a Informací o výsledku šetření v chovu pana S. v Chmelištné ze dne 3. 12. 2020, č. j. SVS/2020/148287-U, jehož předmětem bylo provedené šetření provedené ve dnech 9. a 14. 12. 2020 zaměřené na zdravotní a výživný stav hospodářských a zájmových zvířat, na

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stav chovatelského zařízení a na úroveň poskytované péče, neboť přestupková jednání svědka S. se netýkají přestupkového jednání žalobce ze dne 28. 6. 2018, které je předmětem tohoto soudního řízení.

Posouzení věci soudem

14. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
15. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a konaném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Soud předesílá, že ve věci již jednou rozhodl rozsudkem ze dne 27. 4. 2020, č. j. 54 A 4/2019-22, kterým zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení, a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a z důvodu, že si žalovaný nevyžádal potvrzení odborného vyjádření ÚVS.
17. Soud se nejprve zabýval námitkami žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se správní orgán řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Správní orgány však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem argumentace účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní orgán ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v určitých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění správního rozhodnutí. pomalu vedené koně nemohou představovat hrozící nebezpečí, které by žalobce byl nucen odvracet.
18. Žalobce namítal, že žalovaný neprovedl hodnocení provedených důkazů, nedospěl ke skutkovým zjištěním a neuvedl, na základě jakých důkazů a jakých úvah založil napadené rozhodnutí, nýbrž toliko odkázal na prvostupňové rozhodnutí. K této námitce soud poznamenává, že „obsah prvostupňového i napadeného rozhodnutí je nutné vnímat v jejich vzájemné souvislosti, tvoří jeden celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009-48).“ Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25, vyslovil, že „úkolem odvolacího, resp. rozkladového orgánu je zejména reagovat na odvolací, resp. rozkladové námitky (§ 89 odst. 2 věta druhá Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správního řádu z roku 2004). Z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně.“ To znamená, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a odvolacího orgánu tvoří ve svém souhrnu jeden celek. Tudíž obsahově se rozhodnutí správních orgánů neduplikují, ale v zásadě doplňují, a to i s přihlédnutím k zásadě hospodárnosti řízení. Zpravidla rozhodnutí o přestupku správního orgánu prvního stupně obsahuje skutková zjištění, důkazy, na nichž byla skutková zjištění založena, hodnotící úvahy ve vztahu ke zjištěným skutečnostem a závěr o vině a správním trestu přestupce. Rozsah přezkumu a obsah případného navazujícího rozhodnutí o odvolání je předurčen právě odvolacími námitkami, s nimiž je odvolací orgán povinen se vypořádat. Odvolací orgán však rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahově plně nenahrazuje, nýbrž z něj vychází a doplňuje jej. Žalovaný tedy nebyl povinen převzít obsah odůvodnění rozhodnutí městského úřadu či rekapitulovat jednotlivé výpovědi svědků, které jsou podrobně zachyceny v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, neboť byl povinen zejména vypořádat odvolací námitky. To přitom žalovaný v napadeném rozhodnutí učinil.

19. Pokud pak žalobce namítal, že žalovaný opomenul vyhodnotit svědecké výpovědi a výpověď žalobce, tuto námitku soud neshledal důvodnou. Je třeba zdůraznit, že skutková zjištění založená na svědeckých výpovědích hodnotil v prvostupňovém rozhodnutí městský úřad, přičemž v řízení o odvolání byl rozsah přezkumu žalovaného vymezen odvolacími námitkami, které nerozporovaly hodnocení svědeckých výpovědí, a tudíž žalovaný neměl důvod opětovně v odůvodnění napadeného rozhodnutí přehodnocovat skutková zjištění založená na svědeckých výpovědích a výpovědi žalobce.
20. K odvolací námitce o neprokázání mnohočetnosti troubení žalovaný uvedl, že mnohočetnost troubení nebyla prokázána, přičemž bylo prokázáno toliko jednorázové zatroubení. V tomto smyslu žalovaný změnil i formulaci výroku prvostupňového rozhodnutí, kdy změnil vymezení skutku tak, že šlo o jednorázové zatroubení a zároveň vymezení skutku doplnil o bližší časový údaj a blíže popsal místo, kde mělo dojít k přestupkovému jednání. K odvolací námitce stran jednání svědka S., kdy jeho koně měli tvořit překážku na silnici, se žalovaný obsírně vyjádřil na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí.
21. Dále se soud zabýval stručnou námitkou, že se žalovaný nikterak nevypořádal s argumentem, že pro předmětné přestupkové jednání nebylo zahájeno přestupkové řízení. Je pravdou, že žalovaný se výslovně uvedenou stručnou odvolací námitkou nezabýval, nicméně z napadeného rozhodnutí i z obsahu správního spisu je zřejmé, že v projednávané věci byl prvním úkonem městského úřadu vůči žalobci příkaz ze dne 28. 2. 2019, proti kterému podal žalobce prostřednictvím jeho právní zástupkyně dne 1. 3. 2019 odpor. Soud k tomu poukazuje na fakt, že v rozsudku ze dne 17. 9. 2021, č. j. 5 As 75/2019-24, Nejvyšší správní soud konstatoval, že příkaz, proti kterému byl podán odpor, nelze považovat za rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, takovým příkazem však bylo obviněnému oznámeno zahájení řízení ve smyslu § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky (viz bod 26). Stejný právní názor vyplývá také z rozsudku ze dne 7. 4. 2021, č. j. 8 As 109/2020-44, v němž Nejvyšší správní soud opět výslovně uvedl, že příkaz představuje oznámení o zahájení řízení. Obdobný závěr obsahuje rozsudek

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ze dne 7. 10. 2020, č. j. 3 As 48/2018-43. Lze tedy shrnout, že smyslem příkazu jako prvního úkonu v řízení je jednak vyslovení viny obviněného (podmíněné tím, že nebude podán odpor), a jednak samotné sdělení obviněnému, že došlo k zahájení řízení o přestupku. Teprve doručením příkazu se obviněný dozvídá, že je proti němu vedeno řízení o přestupku, a v tomto smyslu je tedy příkaz oznámením o zahájení řízení.

22. Soud tudíž uzavírá, že doručením příkazu, proti němuž byl podán odpor, se žalobce dozvěděl, že je proti němu vedeno řízení o přestupku mj. pro přestupkové jednání, kterého se měl žalobce dopustit dne 28. 6. 2018. Příkaz ze dne 28. 2. 2019, proti němuž byl podán odpor, je tedy oznámením o zahájení předmětného řízení. Soud proto konstatuje, že je z napadeného rozhodnutí zřejmé, že zahájení přestupkového řízení pro jednání žalobce, kterého se měl žalobce dopustit dne 28. 6. 2018, bylo řádně zahájeno vydáním příkazu ze dne 28. 2. 2019, který je v napadaném rozhodnutí výslovně zmíněn (srov. strany 2 a 3 rozhodnutí žalovaného).
23. K namítaným nedostatkům odborného vyjádření ze dne 25. 2. 2019 a jeho potvrzení ze dne 15. 6. 2020 soud uvádí, že předmětné odborné vyjádření a jeho potvrzení jsou svou povahou závaznými stanovisky dle § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), které byl městský úřad povinen si vyžádat podle § 24a odst. 5 věty první zákona na ochranu zvířat od KVS. Následně si žalovaný v rámci odvolacího řízení vyžádal v souladu s § 149 odst. 5 (nyní odst. 7) věty první správního řádu změnu nebo potvrzení závazného stanoviska (odborného vyjádření) od ÚVS, které potvrdilo závěry odborného vyjádření KVS ze dne 25. 2. 2019 svým potvrzením závazného stanoviska ze dne 15. 6. 2020, s obdobným odůvodněním.
24. Dle § 149 odst. 2 správního řádu platí, že závazné stanovisko obsahuje závaznou část a odůvodnění. V závazné části dotčený orgán uvede řešení otázky, která je předmětem závazného stanoviska, ustanovení zákona, které zmocňuje k jeho vydání a další ustanovení právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen. V odůvodnění uvede důvody, o které se opírá obsah závazné části závazného stanoviska, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen.
25. K náležitostem obsahu odborného vyjádření (závazného stanoviska) se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 10. 2014, č. j. 5 As 6/2013-97, kde na str. 25 uvedl: „*Ani na obsah závazného stanoviska nelze v plném rozsahu vztáhnout požadavky, které správní řád, případně další právní předpisy kladou na samostatné správní rozhodnutí.*“ Zároveň Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150, konstatoval: „*Obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí. Jedině tak bude možné přezkoumat ve správním soudnictví zákonnost závazného stanoviska jakožto úkonu správního orgánu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.*“
26. ÚVS v potvrzení odborného vyjádření ze dne 15. 6. 2020 uvedla konkrétní skutková zjištění, která posuzovala (troubení v blízkosti koní) a podklady, které tato zjištění dokládaly (svědecké výpovědi). Rovněž sdělila úvahy, proč jsou pro koně nečekané intenzivní zvuky stresovými faktory fyzikální povahy (citlivá zvířata reagující na nečekané intenzivní vjemy úprkem) týráním. Z potvrzení odborného vyjádření je tedy zcela zřejmý důvod, proč užití klaksonu vozidlem v blízkosti koně je týráním ve smyslu zákona na ochranu zvířat, když nenadálý hlasitý zvuk může u koně vyvolat stres působením

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

fyzikálního faktoru. Obsah odborného vyjádření KVS a jeho potvrzení ÚVS je proto dostatečně odůvodněn ve smyslu § 149 odst. 2 správního řádu a plně vyhovuje obsahovému standardu závazného stanoviska.

27. K odvolací námitce stran odůvodnění formy zavinění žalobce se poté žalovaný vyjádřil na straně 7 napadeného rozhodnutí, kde v bodě 7 uvedl, že žalobce najel do bezprostřední blízkosti koní a úmyslně použil klakson, přestože si musel být dobře vědom toho, že to může u koní vyvolat panickou reakci s nepředvídatelnými i tragickými následky (úmyslná forma zavinění žalobce byla konstatována rovněž na straně 5 odst. 1 napadeného rozhodnutí). Soud tak shrnuje, že námitky o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí jsou nedůvodné.
28. Soud zároveň k otázce formy zavinění ve výrocích správních rozhodnutí poukazuje na to, že žalovaný plně nahradil výrok I. prvostupňového rozhodnutí, v němž byla konstatována nedbalostní forma zavinění žalobce, výrokem napadeného rozhodnutí, kde forma zavinění zcela chybí. Forma zavinění přestupku je přitom povinnou náležitostí výrokové části rozhodnutí dle § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky, avšak její absenci ve výroku rozhodnutí lze případně zhojit jejím uvedením v odůvodnění rozhodnutí. Forma zavinění je důležitým hlediskem, ke kterému se přihlíží při určování druhu a výše správního trestu. Nejvyšší správní soud se obdobnou situací, kdy správní orgány formu zavinění neuvedly ve výrocích svých rozhodnutí ani v jejich odůvodnění, zabýval např. v rozsudcích ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 As 348/2017-38, či ze dne 17. 10. 2019, č. j. 4 As 264/2019-33, v nichž dospěl k závěru, že takové pochybení nezákonnost rozhodnutí správních orgánů bez dalšího nezakládá. Není přitom důvod se od tohoto závěru v projednávané věci odchýlit, neboť absence stanovení konkrétní formy zavinění ve výroku správních rozhodnutí neměla vliv na samotné rozhodnutí ani výši trestu.
29. Jak je již výše uvedeno, žalovaný na straně 5 a 7 napadeného rozhodnutí dospěl opakovaně k závěru, že žalobce na koně úmyslně použil klakson. Z toho je dle soudu zjevné, že žalovaný považoval přestupkové jednání žalobce za úmyslné a že forma zavinění je konstatována alespoň v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Neuvedení formy zavinění ve výroku rozhodnutí správních orgánů v posuzovaném případě proto nepředstavuje vadu řízení, pro kterou by soud měl rozhodnutí žalovaného zrušit, neboť forma zavinění plyne z odůvodnění rozhodnutí žalovaného.
30. Před vypořádáním dalších námitek žalobce je pak nutno připomenout, že žalobce byl uznán vinným z přestupku týrání zvířat podle § 4 odst. 1 písm. j) zákona na ochranu zvířat, kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 28. 6. 2018 použil jako řidič osobního automobilu zvukové výstražné znamení na koně vedené po komunikaci svědkem S., čímž u nich vyvolával bezdůvodně nepřiměřené působení stresových vlivů fyzikální povahy. Soud tedy v této věci posuzuje pouze takto úzce vymezené přestupkové jednání žalobce. Podle § 4 odst. 1 písm. j) zákona na ochranu zvířat se za týrání považuje vyvolávat bezdůvodně nepřiměřené působení stresových vlivů biologické, fyzikální nebo chemické povahy. Z obsahu správního spisu není žádného sporu o tom, že žalobce na koně svědka S. v jejich blízkosti zatroubil. To, že troubil, připustil sám žalobce ve své výpovědi ze dne 17. 4. 2019, ve které uvedl: „*Jediné, co jsem udělal, bylo to, když mi pan S. překřížil cestu, v mém směru jízdy, třemi koňmi, tak jsem zastavil, jednou hlasitě zatroubil a S. místo, aby urychleně pokračoval v chůzi po silnici, a nijak mě neomezoval, tak se místo toho otočil a začal rvát, proč na něho troubím a já jsem z okénka svého vozu křikl, že pouze odvracím nebezpečí, a že je překážka na silnici.*“ Skutečnost, že žalobce na koně vedené svědkem S. přinejmenším jednou zatroubil, je zřejmá rovněž ze všech svědeckých výpovědí provedených městským Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

úřadem (svědkové Š., F., Š., S., K. a H.). Jak dále popsali svědkové F., Š. a Š. (manželka žalobce) při jejich výpovědích provedených dne 31. 5. 2019, které v přestupkovém řízení navrhl žalobce a z nichž soud vychází, svědek S. poté, co vytrhl koně dřívějšímu vodiči (svědku K.), vedl koně do výběhu, přičemž následně žalobce sedl do auta, aby vyjel od vjezdu domu. Následně, co mu koně zkřížili cestu, žalobce u koní zastavil a ze vzdálenosti jednoho metru od nich zatroubil. Z těchto svědeckých výpovědí tedy plyne, že žalobce si byl již v době, kdy osobním automobilem vyjel z výjezdu od jeho domu, vědom aktuální situace na přilehlé pozemní komunikaci a že koně vedené svědkem S. viděl, resp. tyto měl možnost včas zpozorovat a bezpečně před nimi zastavit. Soud má proto z obsahu správního spisu a zejména z provedených svědeckých výpovědí svědků F., Š. a Š., jakož i z výpovědi samotného žalobce za prokázané, že žalobce na koně vedené svědkem S. minimálně jednou zatroubil a že žalobce, který odjížděl od svého domu, jak vypověděli svědci F., Š. a Š., viděl, že svědek S. vede tři koně. Soud proto konstatuje, že žalovaný nijak nepochybil, pokud měl za prokázané, že žalobce za výše popsané situace na daném místě zatroubil na koně svědka S. V tomto ohledu nemá soud o skutkovém stavu žádné pochybnosti.

31. Pokud jde o námitku, že žalobce použil výstražné zvukové znamení v souladu se zákonem, soud poukazuje na § 31 odst. 1 věty první zákona o silničním provozu, podle něhož platí, že je-li to nutné k odvrácení hrozícího nebezpečí, dává řidič zvukové výstražné znamení. Jak uvádí komentářová literatura, „*[z]vukové výstražné znamení v obci smí dávat řidič jen v případě bezprostředně hrozícího nebezpečí, které nemůže spolehlivě odvrátit jiným způsobem. Naopak jej v obci nemůže užít k upozornění řidiče předjížděného vozidla, neodvrací-li tím bezprostředně hrozící nebezpečí. Užívání zvukového výstražného znamení může být v některých úsecích zcela zakázáno dopravní značkou*“ (viz Bušta, P., Kněžínek, J.: *Zákon o silničním provozu. Komentář*, Wolters Kluwer, Praha: 2016, komentář k § 31).
32. Ze svědeckých výpovědí svědků F., Š. a manželky žalobce, ze kterých soud vychází a které žalobce nijak nezpochybňuje, je zřejmé, že žalobce při vjezdu na pozemní komunikaci, věděl o tom, že jsou přinejmenším v blízkosti komunikace svědkem S. pomalu vedeni koně. Ostatně i z výše citovaného popisu samotné situace žalobcem vyplývá, že koně vedené svědkem S. včas zpozoroval a měl čas před nimi bezpečně zastavit. Lze tak uzavřít, že krokem vedené koně nemohou představovat bezprostředně hrozící nebezpečí, které by žalobce byl nucen odvracet, neboť se zjevně nejednalo o náhlé či neočekávané nebezpečí na pozemní komunikaci, které by žalobce nemohl spolehlivě odvrátit jiným způsobem, v daném případě zastavením vozidla před koňmi nacházejícími se před osobním automobilem, který žalobce řídil. Námitka žalobce, že použil výstražné zvukové znamení v souladu se zákonem, proto není důvodná.
33. Žalobcem zmiňovaná skutečnost, že nezatroubil v místech, kde by bylo zakázáno užití zvukového znamení – místa označená dopravní značkou č. B 23a – Zákaz zvukových výstražných znamení, je v tomto řízení zcela nepodstatná, neboť žalobce nebyl shledán vinným ze spáchání přestupku nerespektování uvedené dopravní značky, ale pro porušení ustanovení zákona na ochranu zvířat.
34. Soud pak poukazuje na odborné závěry obsažené v potvrzení závazného stanoviska ze dne 15. 6. 2020, kde ÚVS výslovně konstatovalo, že „*koně jsou od přírody plachá zvířata. Citlivější jedince může polekat vítr ve stromech, zaštekání psa či např. odhozená pneumatika, která předešlý den v příkopě nebyla. Značný stres zvířete mohou přihodit náhlé neočekávané zvuky, stejně jako najíždějící automobil. Při předjíždění koně jdoucího po silnici se v žádném případě nedoporučuje troubit. Jízda automobilu by měla být pomalá a plynulá. Otázka, zda* Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

k zatroubení došlo v souladu se zákonem č. 361/2000 Sb. není předmětem tohoto řízení, ani nespadá do kompetence Státní veterinární správy. ÚVS upozorňuje, že koně, kteří původně na některé vjemy reagovali klidně, mohou po špatné zkušenosti začít na tytéž vjemy reagovat bázlivě. Je proto zcela irrelevantní argument, že odvolatel zatroubil v místech, kde troubení není zakázáno, jakož i argument, že se koně dlouhodobě pasou bezprostředně u pozemní komunikace.“ Soud uvedenou odbornou úvahu shledává logickou, úplnou a přesvědčivou. Soud se proto shoduje se správními orgány v tom, že hlasité zatroubení v blízkosti koní má pro svou nepředvídatelnost, bezprostřednost a intenzitu takovou povahu, že mohlo u koně vyvolat stres působením fyzikálního faktoru. Je proto nepochybné, že se žalobce dopustil přestupku týrání zvířat, jak je vymezeno v § 4 odst. 1 písm. j) zákona na ochranu zvířat.

35. Soud dále zdůrazňuje, že dle potvrzujícího stanoviska ÚVS každý jednotlivý podnět, tj. i samotné hlasité zatroubení v blízkosti koní, je nutno považovat za stresový faktor fyzikální povahy. Z uvedeného je zřejmé, že zatroubení žalobce v blízkosti vedených koní, které soud vyhodnotil jako bezdůvodné, neboť žalobce v posuzovaném případě neodvracel náhlé či neočekávané nebezpečí na pozemní komunikaci, které nemohl spolehlivě odvrátit jiným způsobem, bylo pro svou nepředvídatelnost, bezprostřednost a intenzitu takové povahy, že u koní mohlo vyvolat stres působením fyzikálního faktoru. Tyto odborné závěry KVS a ÚVS soud plně akceptuje a považuje je za zcela logické. Soud přitom zdůrazňuje, že žalobce uvedené odborné závěry orgánů veterinární správy, tj. že bezdůvodné hlasité zatroubení v blízkosti koní může u těchto zvířat vyvolat stres, nijak nezpochybnil. Správní orgány tedy nepochybily, jestliže rozhodnutí založily na závazných stanoviscích KVS a ÚVS, které jsou dle § 19 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat odbornými orgány ochrany zvířat, které jsou nadány odborností a jejichž závěry jsou kvalifikované.
36. I soud je s ohledem na závěry ÚVS toho názoru, že žalobce měl u koní, kteří byli vedeni svědkem S., přizpůsobit jízdu osobním vozidlem této okolnosti. Přiměřené chování řidiče s ohledem na povahu koní jako velmi plachých zvířat a ostatně i na bezpečnost provozu na pozemní komunikaci a zdraví účastníků silničního provozu je reagovat tak, aby nedošlo ke splašení zvířat a k nebezpečným situacím v provozu, tj. k ohrožení života a zdraví účastníků silničního provozu a zdraví zvířat. Žalobce tedy měl přizpůsobit jízdu osobním vozidlem tak, aby by jeho chování potenciálně ohrožovalo bezpečnost provozu nebo vyvolávalo nebezpečí možného splašení koní tím, že je uvede do stresu hlasitým zatroubením v jejich blízkosti. Pokud tedy svědek S. vstoupil s koňmi na silnici, měl žalobce (z jeho pohledu překážku) bezpečně objet, tedy zpomalit a klidnou pomalou jízdou koně minout, nebo počkat, až koně opustí pozemní komunikaci a poté pokračovat v jízdě osobním vozidlem, jak ostatně žalobce, jak sám uvedl, nakonec postupoval.
37. Soud směrem k žalobci doplňuje, že v daném případě nejde o to, že by žalobce troubil konkrétně na koně svědka S., nýbrž o to, že bezdůvodně zatroubil (obecně) u koní, kteří jsou svou povahou plachými zvířaty. V projednávané věci tudíž není podstatné, že šlo o koně svědka S., ale o to, že žalobce zatroubil u koní bez ohledu na to, komu patřili či kdo je vedl. Žalobce by se tak přestupku týrání zvířat dopustil i tehdy, pokud by zatroubil na koně, které by nepatřili svědku S. V projednávané věci je proto rozhodující to, že žalobce bezdůvodně zatroubil u koní, což je u těchto zvířat způsobilé vyvolat stres, čímž jednání žalobce naplnilo definici týrání zvířat, která je vymezena v § 4 odst. 1 písm. j) zákona na ochranu zvířat, a dopustil se tak přestupku dle § 27 odst. 1 písm. b) téhož zákona.
38. Soud konstatuje, že skutkový stav zjištěný správními orgány byl dostatečný pro posouzení, zda se žalobce dne 28. 6. 2018 dopustil přestupku týrání zvířat dle § 4 odst. 1 písm. j) Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zákona na ochranu zvířat. Danému přestupkovému jednání též odpovídá popis skutku v napadeném rozhodnutí. Námitky žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu tak nejsou důvodné.

39. Žalobce též namítal, že koně svědka S. jsou chováni v blízkosti vojenského prostoru a jsou zvyklí na hluk projíždějící těžké techniky, střelbu, že se jednou připletli do vojenské kolony, kde na ně bylo troubeno a troubila na ně i svědkyně Š. K těmto námitkám soud uvádí, že jsou pro posouzení věci irelevantní, neboť soud již výše osvětlil, že hlasité zatroubení žalobce v blízkosti koní na pozemní komunikaci bylo za vyvstálé situace v kontextu závazných stanovisek týráním zvířat, a že žalobce tak naplnil skutkovou podstatu přestupku týrání zvířat. Skutečnost, že koně žijí v blízkosti vojenského prostoru, že na ně v minulosti někdo troubil, nebo že v blízkosti koní je používán křovinořez, nejsou pro posouzení věci podstatné, neboť to nic nemění na tom, že výše popsání jednání žalobce naplňuje skutkovou podstatu přestupku týrání zvířat. Subjektivní přesvědčení žalobce o tom, že jsou koně chované svědkem S. přivyklé na hlasitější zvuky, které mohou být i intenzivnější či hlasitější, než je troubení, tudíž nemůže nijak ovlivnit to, že se žalobce hlasitým zatroubením v blízkosti koní dopustil přestupku týrání zvířat. Žalobce se tak nemůže zprostit vlastní odpovědnosti za přestupek týrání zvířat poukazováním na to, že jsou zvířata vystavena jiným zvukům či stresovým situacím pocházejícím z různých zdrojů. Lze však souhlasit se žalobcem v tom, že subjektivní názor žalovaného, že koně svědka S. jsou na situace, kterým jsou obvykle a často vystaveni, zvyklé, neškodí jim a nevybočují z běžné kulisy, nemá oporu v závazných stanoviscích. Nicméně tento nepodložený názor žalovaného, jak je shora uvedeno, nic nemění na tom, že se žalobce dopustil přestupku týrání zvířat a nemůže vést soud k tomu, že by z toho důvodu zrušil napadené rozhodnutí.
40. Žalobce dále upozornil na to, že svědek S. nemohl podle zákona o silničním provozu vést tři koně najednou. K tomuto soud uvádí, že předmětem přestupkového řízení bylo jednání žalobce, nikoli to, zda se jiného přestupku dle zákona o silničním provozu dopustila jiná osoba.
41. Žalobce dále konstatoval, že mu nebylo prokázáno opakované troubení, neboť troubil jenom jednou. K této námitce soud uvádí, že dle popisu skutku ve výroku napadeného rozhodnutí žalobce nebyl uznán vinným z opakovaného troubení, nýbrž toliko z toho, že „...použil jako řidič osobního automobilu zvukové výstražné znamení na koně vedené po komunikaci před ním...“ Z citované části popisu skutku vyplývá, že žalobce nebyl shledán vinným z opakovaného použití zvukového výstražného znamení, a jeho námitka je tudíž nedůvodná. Pokud žalobce dále namítal, že najíždění do blízkosti koní není v popisu skutku, soud poukazuje na to, že toto jednání nebylo žalobci kladeno za vinu, a proto nemuselo být v popisu skutku vůbec uvedeno. Je tak zřejmé, že i tato námitka žalobce nemůže být důvodná.
42. Soud opakovaně poznamenává, že v tomto řízení posuzuje toliko přestupkové jednání ze dne 28. 6. 2018, které je v napadeném rozhodnutí vymezeno tak, že žalobce měl tohoto dne na komunikaci mezi jeho domem a návesní kapličkou jednou zatroubit v blízkosti koní vedených svědkem S. Soud není v této věci oprávněn přezkoumávat jiná přestupková jednání jiných osob za jiná období. Soud zároveň uvádí, že může být do jisté míry lidsky pochopitelné, že žalobce dne 28. 6. 2018 na koně zatroubil v důsledku vyvrcholení dlouhodobě špatných sousedských vztahů, které v obci X panují mezi žalobcem a svědky S. a H., neboť žalobci může jistě vadit, pokud pasoucí se hospodářská a zájmová zvířata svědka S. dlouhodobě znečišťují okolí domu žalobce, poškozují jeho porosty a často Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

blokují průjezd obcí. To však nemá žádný vliv na posouzení jeho přestupkového jednání ze dne 28. 6. 2018, kdy je z výše pospaných skutkových zjištění patrné, že žalobce koně vedené svědkem S. zpozoroval a mohl před nimi bezpečně a včas zastavit, aniž by bylo nezbytné použít zvukové výstražné znamení. Jestliže pak žalobce za dané situace zatroubil v blízkosti koní, je to zejména dle potvrzení odborného stanoviska ÚVS týráním zvířat působením fyzikálního faktoru, neboť to může vést např. ke splašení koní, při kterém by si tato plachá zvířata mohla ublížit, popřípadě poškodit okolní majetek. Soud též zdůrazňuje, že je také zcela nerozhodné, zda svědek zatroubil na svědka S. či na vedené koně, neboť podstatné je, že zatroubil v blízkosti koní. Přestože se žalobci může vyslovení viny za přestupkové jednání spáchané dne 28. 6. 2018 jevit jako nespravedlivé a neodpovídající poměrům v obci X (včetně blízkosti vojenského prostoru) či chování svědka S., je znovu nutné zdůraznit, že to nic nemění na tom, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku týrání zvířat. K tomu soud pro úplnost doplňuje, že reakce žalobce na případná protiprávní jednání jakýchkoliv osob v obci musí být činěna plně v souladu s právním řádem, popř. tato mají být oznámena k řešení příslušným orgánům státu.

43. Soud dále uvádí, že nižší společenská škodlivost jím spáchaného přestupku byla správními orgány, a to zejména rozhodnutím městského úřadu, zohledněna ve výši sankce, jejíž výše byla stanovena na částku 1 000 Kč, kterou lze s ohledem na to, že horní hranice sankce za přestupek dle § 27 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat činila v rozhodné době 500 000 Kč [srov. § 27 odst. 12 písm. a) zákona na ochranu zvířat, ve znění účinném do 31. 1. 2021], považovat za velmi nízkou.
44. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji výrokem I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
45. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 1. února 2023

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.